

31 Μαΐου 2013

Γιώργος Κεντρωτής

Γεννήθηκε το 1958 στους Μολάους Λακωνίας. Σπούδασε νομικά στην Ελλάδα και στη Γερμανία. Είναι Διδάκτωρ Νομικής και από το 1994 είναι καθηγητής Θεωρίας της Μετάφρασης στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο. Τα βασικά του ερευνητικά ενδιαφέροντα ανάγονται στη θεωρία και την πράξη της μετάφρασης, στη γλωσσοφιλοσοφία, στην αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή παράδοση, στην παγκόσμια λογοτεχνία και στην ελληνική γραμματεία με έμφαση στο έργο της Επτανησιακής Σχολής και στη λογοτεχνία από Μεσοπόλεμο έως και τις μέρες μας. Μεταφράζει στα Νέα Ελληνικά από τα Αρχαία Ελληνικά και τα Λατινικά, τα Γερμανικά, τα Ιταλικά, τα Ισπανικά, τα Γαλλικά, τα Αγγλικά, τα Ρωσικά και τα Τσεχικά. Έχει δημοσιεύσει ποιήματα, μυθιστορήματα και δοκίμια.

PABLO NERUDA

Ο Νερούδα είναι ένα είδος Ομήρου της Λατινικής Αμερικής. Πριν από αυτόν η ποίησή της ήταν "ευρωπαϊζουσα". Μετά από αυτόν η έκφραση "λατινοαμερικανική ποίηση" αποτελεί ειδικό όρο στην ιστορία και τη θεωρία της λογοτεχνίας. Ως ποιητής είναι ταυτόχρονα και χιλιανός, και αμερικανός και οικουμενικός. Καλλιέργησε με πνεύμα αναθεωρητικό πλείστα όσα είδη του ποιητικού λόγου από το ολιγόστιχο στιχηρό έως το έπος, η δε θεματολογία του εκτείνεται από τον ερωτικό στίχο ως τη μεταφυσική διερεύνηση και την πολιτική αγκιτάτσια.

ΤΟ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΕΝΟ ΡΟΛΟΪ

Υπάρχει τόσο άραχλο φως στους τρίσβαθους αιθέρες
και τόσες διάστασές τους εκιτρινίσαν εντελώς αδοκήτως,
που δε πέφτει πλέον ο άνεμος
μα κι ούτε ανασαίνουν πλέον τα φύλλα.

Επίσημη μέρα Κυριακή κρεμιέται απάνω απ' τα πελάγη,
καράβι βουλιαγμένο αύτανδρο θα 'λεγες στον πόντο,
και μια σταγόνα χρόνος σκαληνός
χιμούν από τις σκαλινάδες
υγρασίες φορώντας διάφεγγες
που σβέλτες, καθώς είν', σου κόβουν τα ήπατα.

Υπάρχουν μήνες στοιβαγμένοι
με βάρος σοβαρό σ' ένα ρούχο
που θες να το μυρίσεις κλαίγοντας με τα μάτια κλεισμένα,
όπως υπάρχουνε και χρόνια συναγμένα
σ' ένα τυφλό σημάδι του νερού βορβορώδες, χαλκοπράσινο·
υπάρχει η εποχή
που ούτε τα δάχτυλα ούτε το φως αγγίζανε,
πολύ πιο πολύτιμη κι από σπασμένη βεντάλια,

πολύ πιο αμίλητη κι από ξεθαμμένο ποδάρι,
όπως υπάρχει και των διαλυμένων ημερών
η εποχή η γαμήλια
σ' έναν τάφο μέσα θλιβερό
που τον διαπλέουσε ψάρια και χέλια χίλια.

Πέφτουν του χρόνου τ' ανθοπέταλα,
πέφτουν, ασταμάτητα πέφτουν,
πέφτουν σαν αλεξιβρόχια αλώμενα
που μοιάζουν ουρανό στερέωμα,
πέφτουνε και ολοένα μεγαλώνουν πέφτοντας,
και δεν είναι παρά μόλις
μια καμπάνα που ποτέ πιο πριν δεν έτυχε να δούμε,
και δεν είναι παρά μόλις
ένα ρόδο μούσκεμα, μια μέδουσα, ένα μακρύ
κερματισμένο χτύπημα,
που όμως δεν είναι αυτό, αλλά κάτι άλλο, κάτι που μόλις
που σ' ακουμπά κι ευθύς αμέσως σβήνει,
χνάρι δεμένο, μπερδεμένο
δίχως σάλαγο και με κανέναν ήχο
και δίχως καν ανάκατα πουλιά,
αρωμάτων κηλαϊδισμός λιπόθυμος
όσο και φυλών ανθρώπινων.

Κατακαμπίς τανύστηκε απάνω από τα βρύα το ρολόγι
και με την ηλεκτρικιά του τη μορφή
εχτύπησε τό 'να του ισχίο·
λαβωμένο τρέχει τώρα και σαθρό
κάτω απ' το θρο των τρομερών νερών
που φριχτότατα εκεί κυματίζουν
με εκκενώσεις ρευμάτων κε

Μετάφραση: Γιώργος Κεντρωτής